

a virágba boruló barackfa, ahogy látómezőmből kiszorít mindent saját szépségével. Nem tudtam eldönteni, rekedt nevetésed egy kislányra emlékeztet egy szanatóriumban vagy egy hatalomtól züllött nőszemélyre.

Asztronauta

Tested áramvonalas úrhajó, egy fal túloldalán fiad csókja cuppan arcodon, mozdulataiból kitörölhetetlen az évmilliárdos utazás. A gyorsuló időben szétfolyó arcommal belepréselődni öledbe, a szűk kabinban lényünkéből ami földi: merev köldökzsinór, méhedben úrsétát teszek, bolygók és csillagok közt a lélek boldog sulytalanság.

OLÁH ANDRÁS

utószezon

*magunkra maradtunk
miként a befagyott szökőkutak*

Isten sztornózta tartozásainkat

*a kiszabott időt föléltük:
a maradékot őrizzük rendületlenül*

*a férgek már átrágták magukat
rajtunk*

*most hurutos őszi hajnalok jönnek
a kertben derékig ér a gaz
egész nap esik – méltón
egy szerelmi utószezonhoz*

belső szobáinkat bezárjuk

*nézzük merőn a hamutartóba
száradt csikkeket
s belopózunk egy utolsó ölelésbe*